

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 184/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. apríla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť V. M., N., zastúpeného advokátom JUDr. P. G., N., vo veci namietaného porušenia slobody pohybu a pobytu zaručeného v čl. 23 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 Tos 67/2009 z 18. novembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. M. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. decembra 2009 doručená sťažnosť V. M., N. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia slobody pohybu a pobytu zaručeného v čl. 23 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Tos 67/2009 z 18. novembra 2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je Okresným súdom Nitra (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 T 15/2008 trestne stíhaný pre trestný čin podvodu formou spolupáchateľstva v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 k § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 3 písm. a) a ods. 4 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), a to na základe obžaloby č. k. Kv 122/04-74 podanej Krajskou prokuratúrou v Nitre (ďalej len „krajská prokuratúra“) okresnému súdu 5. februára 2008.

V uvedenej veci bol sťažovateľ uznesením okresného súdu sp. zn. 3 Tp 153/2007 z 8. septembra 2007 vzatý do väzby so začiatkom jej plynutia od 7. septembra 2007.

Uznesením vydaným 10. decembra 2008 pod sp. zn. 7 Tos 77/2008 krajský súd podľa § 80 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) prepustil sťažovateľa z väzby na slobodu s dohľadom probačného a mediačného úradníka a zároveň podľa § 82 ods. 1 Trestného poriadku sťažovateľovi zakázal vycestovať do zahraničia, uložil mu povinnosť prihlasovať sa mediačnému a probačnému úradníkovi v ním určených lehotách a povinnosť hlásiť mediačnému a probačnému úradníkovi každú zmenu jeho pobytu alebo zamestnania.

Sťažovateľ sa neskôr návrhom podaným okresnému súdu domáhal zrušenia obmedzení uložených mu rozhodnutím krajského súdu, ktorému však okresný súd uznesením sp. zn. 21 T 15/2008 z 28. septembra 2009 nevyhovел a uložené obmedzenia nezrušil ani nezmenil. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd uznesením sp. zn. 7 Tos 67/2009 rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd týmto uznesením porušil jeho slobodu pohybu a pobytu, ktorú mu zaručuje ústava v čl. 23 ods. 1 a 2, čo odôvodnil takto:

«- do väzby som bol vzatý dňa 07. 09. 2007;

- okresný prokurátor podal a moju osobu obžalobu dňa 05. 02. 2008;...

- na účely aplikácie § 76 TP je v mojom prípade rozhodujúce, že v tomto trestnom konaní som stíhaný a obžalovaný za trestný čin, ktorý s prihliadnutím na zákonnú sadzbu prípustného trestu má povahu zločinu. ...

Z väzby som bol síce prepustený na základe rozhodnutia nadriadeného súdu v rámci rozhodovania o mojej sťažnosti, avšak na základe tohto rozhodnutia som bol z väzby prepustený len v rámci nahradenia väzby podľa § 80 ods. 1 písm. c) TP. Na tomto základe mi boli pri uplatnení § 82 ods. 1 TP uložené aj predmetné povinnosti, ktoré mi súd nezrušil. Vychádzajúc zo znenia § 82 ods. 1 TP, primerané obmedzenia a povinnosti je možné uložiť len v prípade, ak sa obvinený, resp. obžalovaný prepúšťa z väzby na slobodu podľa § 80 alebo § 81 TP, teda len v rámci nahradenia väzby. Z uvedeného logicky vyplýva, že tento trestno-procesný inštitút upravený v § 82 ods. 1 TP sa akcesoricky viaže na nahradenie väzby (zákon vyslovene uvádza: „ak sudca pre prípravné konanie alebo súd rozhodol podľa § 80 alebo § 81...“ a taktiež v neposlednom rade je v tejto súvislosti relevantný aj dôvod ukladania primeraných obmedzení a povinností, ktorý je obsiahnutý priamo v texte predmetného zákonného ustanovenia, pričom sa jedná o dosiahnutie účelu, ktorý by sa inak dosiahol väzbou) a teda pre zákonný predpoklad trvania takýchto súdom uložených povinností musia byť naplnené aj zákonné podmienky dôvodnosti samotnej väzby (ktorá bola nahradená a v rámci ktorého nahradenia boli predmetné povinnosti uložené). Spoukazom na znenie § 76 ods. 5 a 7 TP s ohľadom na skutočnosť, že obžaloba bola podaná dňa 05. 02. 2008, mne však zákonná lehota väzby uplynula dňa 05. 08. 2009. To znamená, že týmto dňom zanikli aj zákonné podmienky pre trvanie povinností uložených mi podľa § 82 ods. 1 TP v rámci nahradenia väzby, nakoľko už väzba u mňa nemôže byť nahrádzaná, keďže ju zákon nepripúšťa. V čase rozhodovania súdu o mojom návrhu (dňa 28. 09. 2009) už takýto stav trval a súd si to pri svojom rozhodovaní podľa všetkého neuvedomil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je nedôvodné konštatovanie súdu, že u mňa sú naďalej splnené zákonné podmienky väzby. Zákonné podmienky väzby a teda aj zákonné podmienky trvania uložených povinností na základe § 82 ods. 1 TP sú základným a najpodstatnejším faktom, ktorý bolo nutné preveriť pri rozhodovaní o mojom návrhu. Keďže tieto podmienky v súčasnosti a takisto už aj v čase rozhodovania súdu splnené neboli, akékoľvek ďalšie argumenty v odôvodnení napádaného uznesenia poukazujúce

podľa názoru súdu na existenciu dôvodov útekovvej väzby v prípade mojej osoby, sú bez akejkoľvek zákonnej relevancie.

... je možné konštatovať, že uznesenie súdu o nevyhovení môjmu návrhu a nezrušení povinností, ktoré mi boli v čase z pred dňa 05. 08. 2009 na základe § 82 ods. 1 TP legitímne uložené, je nezákonné a je nutné ho zrušiť a rozhodnúť o zrušení predmetných povinností. Dovolím si tvrdiť, že právny stav vychádzajúci z napádaného uznesenia súdu, keďže je v rozpore so zákonom, porušuje moje Ústavou SR mi zaručené právo na slobodu pohybu a pobytu (čl. 23 ústavy), ktoré môže byť obmedzené jedine zákonom z určitých dôvodov. Keďže rozhodnutie súdu je v rozpore so zákonom, ide tu o zrejmé porušenie môjho ústavného práva. ...

Krajský súd v Nitre rozhodujúc o mojej sťažnosti proti vyššie uvedenému uzneseniu Okresného súdu v Nitre sp. zn.: 21 T 15/2008, vydal dňa 18. 11. 2009 Uznesenie sp. zn.: 7 Tos/67/2009..., ktorým moju sťažnosť ako nedôvodnú zamietol, a teda týmto rozhodnutím ostali mne uložené primerané obmedzenia a povinnosti v rámci nahradenia väzby..., naďalej v platnosti. Mám za to, že práve týmto rozhodnutím došlo k porušeniu môjho ústavnou garantovaného práva na slobodu a pobytu a to práve v dôsledku ponechania platnosti uvedených obmedzení a povinností v rámci nahradenia väzby, keďže zo zákona už v prípade mojej osoby väzba nie je možná pre uplynutie príslušnej zákonnej lehoty, tak ako je to uvedené vyššie. ...

Citujem z odôvodnenia napádaného uznesenia: „O podobnej žiadosti obžalovaného už krajský súd rozhodoval svojim uznesením zo dňa 31. 03. 2009, sp. zn.: 7 Tos/20/2009, ktorým zamietol sťažnosť obžalovaného V. M. proti uzneseniu okresného súdu, ktorým nevyhovel jeho návrhu na zrušenie povinností, ktoré mu boli uložené pri nahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka v zmysle § 82 ods. 1 Tr. por. Krajský súd poukazuje na dôvody citovaného uznesenia, pričom nezistil žiadne nové skutočnosti, na základe ktorých by po podaní novej žiadosti mal okresný súd tejto vyhovieť.“

K tomuto uvádzam, že je pravdou, že dňa 31. 03. 2009 Krajský súd v Nitre rozhodoval o mojom obdobnom návrhu, resp. sťažnosti proti rozhodnutiu o nezrušení predmetných obmedzení a povinností v rámci nahradenia väzby. Ako som však už uviedol v sťažnosti, s ktorou sa evidentne Krajský súd v Nitre náležite nevysporiadal, keďže obžaloba v danom trestnom konaní bola podaná dňa 05. 02. 2008, mne s poukazom na citované zákonné ustanovenia Trestného poriadku zákonná lehota väzby uplynula dňa 05. 08. 2009.

To znamená, že krajský súd mohol rozhodnutím zo dňa 31. 03. 2009 predmetné nahradenie väzby ponechať v platnosti, keďže lehota trvania väzby v tom čase ešte nebola uplynutá. Zarádzajúco však v tejto súvislosti znie citované tvrdenie krajského súdu, že nezistil žiadne nové skutočnosti, na základe ktorých by po podaní novej žiadosti mal okresný súd tejto vyhovieť. Ved' novou skutočnosťou, a tou najpodstatnejšou skutočnosťou, je práve fakt, že v čase, keď o mojej žiadosti rozhodoval či už okresný súd (28. 09. 2009) alebo krajský súd na druhom stupni (18. 11. 2009), bolo to po 05. 08. 2009, teda v čase, keď už s poukazom na § 76 ods. 6 písm. b), 76 ods. 7 a 567c Trestného poriadku pre uplynutie zákonnej lehoty trvania väzby nebola v mojom prípade väzba zákonná a tým aj nahradenie väzby a s ním súvisiace uložené mi primerané povinnosti a obmedzenia nemali svoj zákonný podklad.

Krajský súd v napádanom uznesení v rámci snahy vyporiadať sa s dôvodmi podanej sťažnosti uvádza: „Okresný súd koná vo veci priebežne, bez prietáhov a krajský súd sa nestotožňuje s argumentáciou, že u obžalovaného uplynula zákonná lehota trvania väzby dňom 05. 08. 2009. Sám obžalovaný v dôvodoch sťažnosti konštatuje, že skutok, pre ktorý je stíhaný, s prihliadnutím na zákonnú sadzbu trestu odňatia slobody má povahu zločinu (čo je v súlade s ust § 437 ods. 1 Tr. zák.), a teda lehota väzby nemohla uplynúť po 6-tich mesiacoch od podania obžaloby.“

Ešte raz zdôrazňujem, že týmto tvrdením uvedeným v odôvodnení napádaného uznesenia, krajský súd zdôvodňuje nedôvodnosť mojej sťažnosti. Poukazujem však na to, že toto tvrdenie v rámci reakcie na dôvody sťažnosti vôbec týmto dôvodom nezodpovedá. Ved' ja som vo svojej sťažnosti vôbec netvrdil, že zákonná lehota väzby v mojom prípade uplynula pod 6-tich mesiacoch od podania obžaloby. Ved' 6 mesiacov od podania obžaloby je dátum 05. 08. 2008 a nie mnou zdôrazňovaný dátum 05. 08. 2009. Nevieť z akého dôvodu krajský súd v odôvodnení napádaného uznesenia vyvracia tvrdenia, ktoré som ja nikdy netvrdil a nevyporadúva sa so skutočnými dôvodmi (krajský súd si podľa všetkého pomýlil dátum podania obžaloby, keď vychádzal z dátumu 05. 02. 2009 a nie z dátumu 05. 02. 2008). Mám za to, že pokiaľ by krajský súd mylne nevyvracal to, čo tvrdené nikdy nebolo a pokiaľ by sa riadne oboznámil s vecou, t. j. s konkrétnymi relevantnými skutočnosťami ohľadom toho, kedy bola podaná obžaloba a v nadväznosti na to kedy mala zo zákona uplynúť lehota trvania väzby, musel by rozhodujúc v súlade so zákonom mojej sťažnosti vyhovieť...

S prihliadnutím na uvedené je zrejmé, že v súčasnosti sú mi v rámci nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka uložené také povinnosti a obmedzenia, ktoré mi znemožňujú využívanie môjho práva na slobodu pohybu a pobytu, tak ako sú mi zaručené Ústavou SR v čl. 23 ods. 1 a ods. 2 (zákaz vycestovať do zahraničia, povinnosť prihlasovať sa mediačnému a probačnému úradníkovi v ním určených lehotách a povinnosť hlásiť mediačnému a probačnému úradníkovi každú zmenu pobytu alebo zamestnania). Právo na slobodu pohybu a pobytu ako jedno zo základných práv a slobôd je v zmysle čl. 23 ods. 3 Ústavy SR možné obmedziť jedine zákonom. Mne boli uvedené obmedzenia a povinnosti uložené uznesením súdu v rámci nahradenia väzby podľa § 80 ods. 1 písm. c) TP na základe zákona. Dňom 05. 08. 2009 väzba a tým aj jej nahradenie stratili svoj zákonný podklad. Na tomto základe sú aj predmetné obmedzenia a povinnosti obmedzujúce moju slobodu pohybu a pobytu v súčasnosti bez zákonného podkladu. Skutočnosť, že krajský súd pri svojom rozhodovaní uznesením pod 7 Tos/67/2009 dňa 18. 11. 2009 tento stav s poukazom na vyššie uvedené dôvody a zákonné ustanovenia nerešpektoval, došlo týmto rozhodnutím k porušeniu tohto môjho ústavného práva.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tos/67/2009, Uznesením zo dňa 18. 11. 2009, porušil základné právo V. M. na slobodu pohybu a pobytu podľa čl. 23 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Zrušuje sa uznesenie Krajského súdu v Nitre vydané dňa 18. 11. 2009, sp. zn.: 7 Tos/67/2009 a vec sa Krajskému súdu v Nitre vracia na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

S prihliadnutím na uvedené je predmetom sťažnosti namietané porušenie slobody pohybu a pobytu zaručenej v čl. 23 ods. 1 a 2 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Tos 67/2009 z 18. novembra 2009.

Podľa čl. 23 ods. 1 ústavy sloboda pohybu a pobytu sa zaručuje.

Podľa čl. 23 ods. 2 ústavy každý, kto sa oprávnene zdržiava na území Slovenskej republiky, má právo toto územie slobodne opustiť.

Podstatu námietok sťažovateľa tvorí jeho presvedčenie, že po uplynutí osemnástich mesiacov od podania obžaloby na jeho osobu bolo povinnosťou všeobecných súdov zrušiť jemu uložené obmedzenia, resp. povinnosti, a to z dôvodu uplynutia lehoty, po ktorú by mohol byť v jeho trestnej veci vo väzbe. Podľa názoru sťažovateľa sa totiž opatrenia v zmysle ustanovenia § 82 ods. 1 Trestného poriadku viažu na nahradenie väzby a pre trvanie týchto primeraných povinností a obmedzení musia byť splnené zákonné podmienky dôvodnosti samotnej väzby.

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie slobody pohybu a pobytu uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Tos 67/2009 z 18. novembra 2009, ktorým sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 21 T 15/2008 z 28. septembra 2009 zamietol, je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je aj prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu

doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaneho prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným.

Podľa § 82 ods. 1 Trestného poriadku ak sudca pre prípravné konanie alebo súd rozhodol podľa § 80 alebo § 81, že sa obvinený ponecháva na slobode alebo že sa z väzby prepúšťa na slobodu, na posilnenie účelu, ktorý by sa inak dosiahol väzbou, môže orgán rozhodujúci o väzbe zároveň uložiť jedno alebo viac primeraných obmedzení alebo povinností, najmä

a) zákaz vycestovania do zahraničia...

f) povinnosť pravidelne sa dostaviť na štátny orgán určený súdom...

Podľa § 82 ods. 2 Trestného poriadku povinnosti alebo obmedzenia zruší alebo zmení na návrh prokurátora, obvineného alebo probačného a mediačného úradníka v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie a v konaní pred súdom aj bez takého návrhu súd.

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezoch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z tohto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu veci sťažovateľa.

Okresný súd uznesením sp. zn. 21 T 15/2008 z 28. septembra 2009 nevyhovel návrhu sťažovateľa na zrušenie obmedzení a povinností uložených mu rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 7 Tos 77/2008 z 10. decembra 2008 s odôvodnením, že naďalej pretrváva existencia

dôvodu väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a nevznikli žiadne nové skutočnosti, pre ktoré by mali byť zrušené obmedzenia a povinnosti uložené sťažovateľovi v rámci probačného dohľadu.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa s týmto názorom stotožnil, preto sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu ako nedôvodnú zamietol.

Ako už bolo uvedené, podstata námietok sťažovateľa spočíva v jeho presvedčení, že primerané obmedzenia a povinnosti sú viazané na nahradenie väzby, ktoré, ako to vyplýva z jeho výkladu, môže pretrvávajú iba v rámci zákonnej lehoty trvania väzby.

Ústavný súd v prvom rade pripomína, že nie je oprávnený podávať výklad zákona (to je zverené všeobecným súdom pri jeho aplikácii), avšak v danej veci je znenie zákona jednoznačné, dostatočne jasné a konkrétne. Tvrdenia sťažovateľa o tom, že obmedzenia a povinnosti podľa § 82 ods. 1 Trestného poriadku sú podmienené predchádzajúcim rozhodnutím o nahradení väzby (§ 80 a § 81 Trestného poriadku) sú akceptovateľné, a tento záver explicitne vyplýva zo samotného znenia § 82 ods. 1 Trestného poriadku *„ak sudca pre prípravné konanie alebo súd rozhodol podľa § 80 alebo § 81,... môže orgán rozhodujúci o väzbe zároveň uložiť jedno alebo viac primeraných obmedzení alebo povinností...“*. Zároveň je akceptovateľné aj tvrdenie, že predpokladom trvania primeraných obmedzení alebo povinností je existencia trvania niektorého z dôvodov väzby, čomu nasvedčuje znenie § 80 ods. 1 Trestného poriadku *„ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1... môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu...“*. Avšak záver, o ktorý sťažovateľ oprel svoju argumentáciu pri odôvodnení namietaného porušenia svojej slobody pohybu a pobytu, z ustanovení Trestného poriadku nevyplýva. Konštrukciu sťažovateľa o ohraničení trvania uložených povinností a obmedzení na trvanie lehoty prípadnej väzby ústavný súd považuje za nepresvedčivú. V Trestnom poriadku, resp. v žiadnom z jeho ustanovení týkajúcich sa tejto problematiky zákonodarca trvanie nahradenia väzby, a teda ani primeraných povinností alebo obmedzení neohraničil spôsobom, na ktorý poukazuje sťažovateľ, a nie je možné ich ohraničiť ani použitím ustanovení upravujúcich trvanie väzby. Momentom, ktorého dôsledkom musí byť

ukončenie uložených povinností a obmedzení, je skončenie nahradenia väzby, v danom prípade s dohľadom probačného a mediačného úradníka, v dôsledku zániku väzobného dôvodu. Preto aj v danom prípade všeobecné sudy postupovali v súlade so zákonom, ak skúmali, či vo veci sťažovateľa naďalej existujú a pretrvávajú väzobné dôvody podľa § 71 Trestného poriadku.

Použitie ustanovení o trvaní väzby vo vzťahu k dĺžke trvania nahradenia väzby, a tým aj primeraných povinností a obmedzení neumožňuje ani tá skutočnosť, že pri nahradení väzby dochádza k ponechaniu obvineného na slobode alebo jeho prepusteniu z väzby na slobodu, pritom „väzobné lehoty“ plynú iba pri ich reálnom výkone. Svedčí o tom aj možnosť vzatia obvineného do väzby v prípade, že v priebehu nahradenia väzby dôjde k okolnostiam uvedeným v § 80 ods. 3 Trestného poriadku, pritom lehota, počas ktorej bola väzba nahradená, sa nezapočítava do ďalšieho trvania lehoty väzby.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným uznesením krajského súdu a slobodou pohybu a pobytu sťažovateľa zaručenou v čl. 23 ods. 1 a 2 ústavy nedošlo k namietanému porušeniu označeného práva, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. apríla 2010